

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION

Bryssel den 20.05.1998
KOM(1998) 295 slutlig

98/0193 (CNS)

Förslag till RÅDETS DIREKTIV

i syfte att säkerställa en effektiv minimibeskattnings
av ränteinkomster från sparande i gemenskapen

(framlagt för rådet av kommissionen)

MOTIVERING

I. INLEDNING

Allmänna överväganden

1. I sitt meddelande av den 5 november 1997¹ "Ett åtgärds paket för att angripa skadlig skattekonkurrens inom Europeiska unionen" ansåg kommissionen att det var nödvändigt att vidta en samordnad åtgärd på europeisk nivå för bekämpa skadlig skattekonkurrens. Syftet är att uppnå vissa mål såsom att minska de ekonomiska snedvridande effekter som fortfarande förekommer på den inre marknaden, förhindra alltför betydande skattebortfall och att ge skattestrukturerna en mer sysselsättningsfrämjande inriktning. I Ekofinrådet den 1 december 1997² hölls en omfattande diskussion om grunden för detta meddelande och Ekofinrådet enades om resolutionen om en uppförandekod för företagsbeskattning, godkände en text om beskattning av inkomster från sparande som grund för ett direktiv på detta område samt ansåg att kommissionen borde lägga fram ett förslag till direktiv när det gäller betalningar av räntor och royalties mellan företag. I syfte att efterkomma överenskommelsen av den 1 december, antog kommissionen den 4 mars 1998³ ett förslag till direktiv om ett gemensamt system för beskattning av räntor och royalties som betalas mellan närstående bolag i olika medlemsstater. I denna motivering behandlas förslaget till direktiv i syfte att säkerställa en effektiv minimibeskattning av ränteinkomster från sparande i gemenskapen.
2. Svårigheten att säkerställa en minsta effektiv räntebeskattning i gemenskapen har framstått som allt viktigare i takt med att framsteg gjorts vad gäller liberaliseringen av kapitalflödena. I enlighet med rådets direktiv 88/361/EEG av den 24 juni 1988⁴, som möjliggjorde en fullständig liberalisering av kapitalflödena, lade kommissionen den 10 februari 1989 fram ett förslag till rådets direktiv om ett system för källbeskattning av ränteinkomster⁵. Inom rådet lyckades medlemsstaterna dock inte att nå enhällighet om detta förslag, som syftade till att genomföra ett gemensamt system för källbeskattning inom hela gemenskapens territorium. Det förslaget dras tillbaka samtidigt som föreliggande förslag läggs fram.
3. Möjligheten att gränsöverskridande ränteutbetalningar i gemenskapen undgår beskattning ger upphov till snedvridande ekonomiska effekter, som inte är förenliga med en korrekt fungerande inre marknad. Det europeiska finansområdet, som möjliggjorts genom liberaliseringen av kapitalflödena, kan inte i full utsträckning förverkliga hela sin positiva potential, om spararnas beslut fattas mot bakgrund av möjligheten att undgå beskattning snarare än på grundval av en jämförelse mellan olika placeringsalternativ med hänsyn till deras egna kvaliteter. En gemensam åtgärd för att komma till rätta med dessa snedvridande ekonomiska

¹ KOM(97) 564 slutlig, 5.11.1997.

² EGT C 2, 6.1.1998, s. 1.

³ KOM(1998) 67 slutlig av den 4.3.1998 och EGT C 123, 22.4.1998, s. 9.

⁴ EGT L 178, 8.7.1988, s. 5.

⁵ KOM(89) 60 slutlig och EGT C 141, 7.6.1989, s. 5.

effekter brådskar alltmer till följd av starten av EMU:s tredje fas, som ytterligare kommer att underlätta gränsöverskridande kapitalplaceringar.

4. Den budgetdisciplin som åläggs medlemsstaterna gör det också allt svårare att acceptera bortfallet av skatteunderlag till följd av avsaknaden av en garanterad effektiv minimibeskattning av gränsöverskridande kapitalplaceringar. Mot denna bakgrund hindrar avsaknaden av en garanterad effektiv minimibeskattning av gränsöverskridande kapitalplaceringar också medlemsstaternas ansträngningar att balansera skattebelastningen mellan de olika produktionsfaktorerna och att på så sätt minska den obligatoriska beskattningen av arbetsinkomster, vilket endast skulle kunna ha positiva effekter på sysselsättningen och bidra till att minska arbetslösheten.

Samexistensmodellen

5. Med iakttagande av subsidiaritets- och proportionalitetsprinciperna och i enlighet med överenskommelsen i Ekofinrådet av den 1 december 1997 grundas förslaget på den så kallade samexistensmodellen, inom vilken varje medlemsstat tillämpar källbeskattning eller förser övriga medlemsstater med uppgifter om inkomster från sparande. Fördelen med samexistensmodellen ligger i att medlemsstater som är redo att tillämpa den ena metoden kan ha svårigheter att tillämpa den andra, vilket gör det ytterst svårt att införa ett gemensamt system för hela gemenskapen.
6. Det föreslås även en möjlighet för de medlemsstater som tillämpar ett källskattesystem att även tillämpa de åtgärder för utväxling av upplysningar som eventuellt föreskrivs i de nationella lagstiftningarna eller i bilaterala avtal som ingåtts med andra medlemsstater.
7. Förslagets tillämpningsområde har begränsats till att omfatta ränta som utbetalas i varje medlemsstat till fysiska personer som är fast bosatta i en annan medlemsstat. Alla gränsöverskridande ränteutbetalningar till fysiska personer i gemenskapen omfattas utan avseende på gäldenärens etableringsort.
8. Eftersom målet är att möjliggöra en effektiv minimibeskattning av gränsöverskridande ränteinkomster, som uppbärs av de olika medlemsstaternas skatteinlämningar, är det nödvändigt att föreskriva att de medlemsstater som tillämpar systemet med uppgiftslämnande skall vara skyldiga att förmedla dessa uppgifter till alla de övriga medlemsstaterna, varvid varje enskild stat naturligtvis bara får sådana uppgifter som rör dess egna skatteinlämningar.
9. Med tanke på den varierande nivån på beskattningen för bosatta i de olika medlemsstaterna är det likväl svårt att definiera en minimikällskatt som, utifrån alla medlemsstaters synvinkel, motsvarar kravet på en effektiv minimibeskattning av inkomster från sparande. En alltför låg källskattesats vore olämplig eftersom den – även om denna källskatt inte befriar mottagaren från dennes skattemässiga skyldigheter i hemlandet – i praktiken skulle kunna få denna effekt om mottagaren inte deklarerar ränteinkomsten i hemlandet (det land där vederbörande har skattemässig hemvist). Man måste även ta hänsyn till de europeiska finansmarknadernas konkurrenskraft och till risken för att införandet av en alltför hög

nivå på källskattesatsen skulle kunna leda till att placeringar av sparmedel utanför gemenskapen blir attraktivare.

10. Kommissionen anser att en väl avvägd lösning på frågan om att fastställa storleken på källskattesatsen skulle kunna bestå i en minimiskattesats på 20 %, vilken skulle åtföljas av en korrigeringsmekanism för att betalningsmottagaren, på eget initiativ och utan att inkräkta på banksekretessen, skulle kunna beskattas enligt reglerna i den medlemsstat där denne är bosatt. Denna korrigeringsmekanism skulle grunda sig på att skattemyndigheten i betalningsmottagarens hemland utfärdar ett intyg om att betalningsmottagaren har informerat denna myndighet om det räntebelopp han kommer att erhålla.
11. Sammanfattningsvis innebär "samexistensmodellen", som den utformats i förslaget, att varje medlemsstat kan välja mellan två system: systemet med uppgiftslämnande (tillhandahållande av uppgifter till varje annan medlemsstat, där en betalningsmottagare är bosatt) och källskattesystemet (källskatteavdrag med 20 %). Varje medlemsstat väljer själv ett enda av dessa båda möjliga system och tillämpar uteslutande det systemet på alla ränteutbetalningar som görs inom dess territorium till personer med skattemässig hemvist i någon annan medlemsstat. Den faktiska betalningsmottagaren har för övrigt möjlighet att med stöd av intyg åstadkomma en ändring från källskattesystemet, om han tar emot en betalning i en medlemsstat som valt det systemet. Han har då möjlighet att bli beskattad uteslutande i den medlemsstat där han har skattemässig hemvist på samma sätt som en person med samma skattemässiga hemvist som erhåller en betalning i en medlemsstat som valt informationssystemet.
12. Effektiviteten av en åtgärd som syftar till att säkerställa en effektiv beskattning av inkomster från sparande kan inte garanteras utan marknadsaktörernas medverkan. Inom ramen för detta direktiv, som är baserat på samexistensen mellan systemet med källbeskattning och systemet med uppgiftslämnande samt på en begränsning av tillämpningsområdet till att endast omfatta räntor som betalas till fysiska personer med skattemässig hemvist i en annan medlemsstat, tycks betalningsombudet vara den marknadsaktör som är bäst lämpad att verkställa de nödvändiga åtgärderna på ett effektivt sätt.
13. Betalningsombudet kan nämligen på ett enkelt och ekonomiskt sätt kontrollera om räntan betalas ut till en fysisk person och begära ett bestyrkande intyg om dennes skattemässiga hemvist. Utom när det gäller räntor som härrör från bankkonton och andra banktillgodohavanden är gäldenären sällan i kontakt med betalningsmottagarna och skulle få svårigheter att skilja dem åt. Dessutom skulle avsaknaden av kontakt med betalningsmottagarna göra det mycket mer komplicerat och betungande för gäldenären att fylla denna funktion i medlemsstater som tillämpar systemet med uppgiftslämnande.
14. Att betalningsombudet anförtros uppgifterna får dessutom till följd att räntor på värdepapper som emitterats av gäldenärer som är etablerade utanför gemenskapen kommer att ingå i tillämpningsområdet, om de betalas i en medlemsstat till en fysisk person som är bosatt i en annan medlemsstat. De europeiska företagens emissionsverksamhet påverkas därför betydligt mindre i konkurrensen med emittenter utanför gemenskapen än om man hade låtit gäldenären ha den viktigaste uppgiften, så som var fallet i det förslag till direktiv som kommissionen

lämnade den 10 februari 1989. Den nya metoden som bygger på betalningsombudets ansvar i kombination med att direktivet endast skall tillämpas på fysiska personer som är bosatta i andra medlemsstater gör det bl.a. möjligt att kraftigt begränsa de föreslagna åtgärdernas effekter på euroobligationsmarknaden. Det skall påpekas att denna marknad framför allt bygger på placeringar som görs av institutionella placerare, och delvis av privata placerare som inte är bosatta inom gemenskapen. Kommissionen finner att den nya inriktningen på direktivet gör att det inte längre är motiverat att undanta euroobligationer från dess tillämpningsområde, vilket fanns med som en valmöjlighet i 1989 års förslag.

15. I sina slutsatser av den 1 december 1997 om beskattning av sparmedel uttryckte rådet uppfattningen att bestämmelserna i direktivet borde ta hänsyn till nödvändigheten av att bevara de europeiska finansmarknadernas konkurrenskraft samt påpekade att direktivets grundprinciper borde få så bred anslutning som möjligt. Därför borde gemenskapen inleda förhandlingar med sina viktigaste handelspartner i tredje land, såväl bilateralt som multilateralt, i syfte att kunna säkerställa en effektiv beskattning av sådana inkomster av sparande som avses i detta direktiv och som betalas ut till personer med skattemässig hemvist i medlemsstaterna av betalningsombud som är etablerade i dessa tredje länder. I samma syfte bör medlemsstaterna åta sig att främja tillämpningen av bestämmelser som är likvärdiga med dem i detta direktiv i territorier som inte omfattas av direktivet. I synnerhet bör de medlemsstater som har beroende eller associerade territorier eller särskilt ansvar eller skattemässiga befogenheter i fråga om andra territorier, i tillämpliga fall inom ramen för sina konstitutionella bestämmelser, åta sig att säkerställa att bestämmelser som är likvärdiga med direktivets kan tillämpas i dessa territorier. Dessa åtaganden bör komma till uttryck i att, parallellt med diskussionen om detta direktiv, företrädarna för medlemsstaternas regeringar, församlade i rådet, antar ett beslut med utgångspunkt i den förlaga som föreslås samtidigt med direktivförslaget (se bilaga).

II. KOMMENTARER TILL ARTIKLARNAS I FÖRSLAGET TILL DIREKTIV

Artikel 1

1. Direktivets syfte är att möjliggöra en minimibeskattnings av inkomster från sparande. Det är tillämpligt på räntor som uppbärs av fysiska personer med skattemässig hemvist i gemenskapen, men i en annan medlemsstat än den i vilken räntorna utbetalas.
2. Direktivet är tillämpligt på räntor som utbetalas inom medlemsstaternas territorier, oavsett etableringsorten för gäldenären för det lånade kapitalet. Varje medlemsstat skall vidta de åtgärder som krävs för att säkerställa att de ränteutbetalande organ som är etablerade inom dess territorium verkställer sina uppgifter vid genomförandet av detta direktiv.

Artikel 2

Direktivet grundar sig på samexistensen mellan två system: systemet med uppgiftslämnande och systemet med källbeskattning. Varje medlemsstat, i vilken ränta betalas ut, skall välja antingen det ena eller det andra av dessa, och det system som väljs skall utan undantag tillämpas på alla ränteutbetalningar inom deras territorier till personer som är bosatta i någon annan medlemsstat.

Artikel 3

a) Definition av *faktisk betalningsmottagare*:

Varje fysisk person som mottar ränteinkomster för sin egen räkning. Detta innebär att räntebetalningar till förmån för juridiska personer eller företag utesluts från direktivets tillämpningsområde, liksom räntebetalningar till fysiska personer som i sin yrkesroll som ombud eller fullmaktshavare mottar dem för en annan persons räkning.

b) Definition av *betalningsombud*:

Denna definition syftar till att säkerställa att ett enda betalningsombud kan identifieras i följande situationer:

- När räntebetalningen till förmån för en faktisk betalningsmottagare görs direkt av gäldenären anses denne vara betalningsombud.
- Om gäldenären däremot uppdrar åt en annan ekonomisk aktör att betala den faktiska betalningsmottagaren anses aktören i fråga vara betalningsombud.
- Den som inom ramen för näringsverksamhet eller yrkesmässig verksamhet betalar sina klienter ränta som härrör från förvaltningen av deras förmögenhet anses också vara betalningsombud.

När räntebetalningen görs via en rad mellanhänder, som kan vara etablerade i olika stater eller territorier, avses med "räntebetalning" endast den transaktion genom vilken räntorna betalas ut till den faktiske betalningsmottagarens omedelbara förfogande och med *betalningsombud* avses enbart den sista person, som är etablerad inom Europeiska gemenskapens territorium och som utför denna transaktion.

c) Definition som gäller begreppet *skattemässig hemvist*:

För att göra det möjligt att lösa eventuella konflikter mellan två eller flera medlemsstater vid fastställandet av skattemässig hemvist föreskrivs i denna artikel kriterier som skall tillämpas i ordningsföljd för fastställande av skattemässig hemvist enligt detta direktiv.

d) Definition av *behörig myndighet*:

De behöriga myndigheterna är de som definieras i artikel 1.5 i rådets direktiv 77/799/EEG av den 19 december 1977 om ömsesidigt bistånd mellan

medlemsstaternas behöriga myndigheter inom området direkt och indirekt beskattning⁶.

Artikel 4

I enlighet med subsidiaritetsprincipen åligger det medlemsstaterna att fastställa de lämpligaste formerna för att avgöra vilka som är faktiska betalningsmottagare och bestämma deras skattemässiga hemvist. De villkor som varje medlemsstat definierar för att fastställa detta är avsedda att tillämpas av marknadsaktörerna. Det är därför önskvärt, åtminstone vad gäller de vanligast förekommande transaktionerna och de transaktioner där risken för missbruk är minst, att dessa villkor för fastställande av faktisk betalningsmottagare och skattemässig hemvist inte är alltför betungande, men samtidigt tillräckligt effektiva för att uppnå direktivets mål.

Artikel 5

- a) Uttrycket "varje form av fordran" inbegriper kontanta tillgodohavanden och garantier. Avkastningen på vinstandelsobligationer bör betraktas som ränta och inte som utdelning, såvida inte de utlånade medlem faktiskt utgör en del av gäldenärens riskkapital.
- b) Även om den mycket vida definitionen i punkt a) utesluter tvivel om att inkomster från nollkupongobligationer och motsvarande fordringar omfattas av direktivets tillämpningsområde, är det lämpligt att precisera att en värdeökning på dessa fordringar betraktas som en inkomst vid tillämpningen av detta direktiv. Denna värdeökning omfattas av tillämpningsområdet när den betalas av betalningsombudet i samband med återbetalningen av den motsvarande fordringen eller det motsvarande värdepapperet.
- c) I denna artikel behandlas även, för tillämpningen av detta direktiv, inkomster från sparande som uppbärs indirekt, via fondföretag, på fordringar som motsvaras av värdepapper. För att avgöra vilka fondföretag som berörs, har ett enhetligt kriterium uttryckligen definierats, i relation till fondförmögenheten, för att identifiera fondföretag, vilkas inkomster skall anses utgöra ränteinkomster, när de uppbärs av andelsinnehavarna.
- d) För att förhindra snedvridningar av konkurrensen mellan jämförbara finansiella instrument, har återinvesterade inkomster i de fondföretag som investerat mer än 50 % av sin fondförmögenhet i obligationer och liknande värdepapper i sin tur ansetts utgöra ränta till andelsinnehavarna, som kan få ut inkomsten när de löser in sina andelar.

⁶ Offentliggjort i EGT L 336, 27.12.1977, s. 15, och senare ändrat genom rådets direktiv 79/1070/EEG av den 6 december 1979 (EGT L 331, 27.12.1979, s. 8) och 92/12/EEG av den 25 februari 1992 (EGT L 76, 23.3.1992, s. 1) samt senast genom anslutningsakten för Finland, Sverige och Österrike (beslut 95/1/EG, EGT L 1, 1.1.1995, s. 1).

Artikel 6

Detta direktivs tillämpningsområde utgörs av det territorium inom vilket bestämmelserna i EG-fördraget är tillämpliga med beaktande av artikel 227 i detta fördrag.

Artikel 7

1. En medlemsstat som tillämpar systemet med uppgiftslämnande skall utan ömsesidighetsförbehåll lämna de föreskrivna upplysningarna till varje annan medlemsstaterna där en faktisk betalningsmottagare har sin skattemässiga hemvist.
2. I denna punkt anges de uppgifter som under alla förhållanden skall meddelas av de medlemsstater som tillämpar systemet med uppgiftslämnande. Det står dessa medlemsstater fritt att även meddela andra upplysningar.
3. Att enbart lämna sådana upplysningar på begäran skulle inte vara förenligt med direktivets syfte, eftersom detta inte skulle garantera att en beskattning av ränteinkomsterna kan ske.
4. Det bör preciseras att rättsverkan av artikel 8 i direktiv 77/799/EEG inte utsträcks till att omfatta uppgifter som skall lämnas inom ramen för detta direktiv. Det visar sig att ett eventuellt åberopande av bestämmelserna i den artikeln, av de medlemsstater som tillämpar systemet med uppgiftslämnande, endast skulle kunna förhindra förverkligandet av syftet med föreliggande direktiv. Att enbart lämna ut upplysningar på grundval av ömsesidighet (en möjlighet som ges under punkt 3 i nämnda artikel) skulle göra det möjligt för personer bosatta i vissa medlemsstater (de som inte kan lämna upplysningar) att undgå all beskattning på sina gränsöverskridande ränteinkomster.

Artikel 8

1. Fastställandet av minimiskatten till 20 % hindrar inte att de medlemsstater som så önskar tillämpar en högre skattesats. Förbudet att ta ut andra källskatter på de räntebetalningar som omfattas av tillämpningsområdet för detta direktiv gäller samtliga medlemsstater (inbegripet de som valt systemet med uppgiftslämnande inom ramen för direktivet)
2. Enligt detta direktiv är den källskatt som tas ut av den medlemsstat i vilken utbetalningen görs i princip inte en slutlig skatt och innebär inte att betalningsmottagaren befrias från sina skattemässiga skyldigheter i det land där han har skattemässig hemvist. Källbeskattningen ses som en praktisk lösning för att möjliggöra en effektiv minimibeskattning av gränsöverskridande ränteinkomster som betalas ut inom gemenskapen. Detta mål uppnås också om betalningsmottagaren genom ett intyg kan visa sin egen skattemyndighet att han eller hon uppbär ränteinkomster i en annan medlemsstat. I detta fall har det ansetts att källbeskattning inte är nödvändig eftersom det finns möjlighet till

beskattning i den medlemsstat där betalningsmottagaren har skattemässig hemvist.

3. De medlemsstater som tillämpar systemet med källbeskattning har beviljats möjlighet att föreskriva att uppgifter om ränteutbetalningar på vilka källskatt dras även skall meddelas den medlemsstat där mottagaren har sin skattemässiga hemvist. Detta uppgiftslämnande, som kan vara motiverat av nationella bestämmelser eller av bilaterala avtal, regleras inte av detta direktiv, samtidigt som dess förenlighet med direktivet uttryckligen erkänns.

Artikel 9

Denna artikel syftar till att precisera vilka uppgifter som skall anges på det intyg som utfärdas av medlemsstaternas skattemyndigheter till den faktiska betalningsmottagaren av ränteinkomsterna på dennes begäran. Betalningsmottagaren kan naturligtvis begära flera intyg från sin förvaltning, och detta inte bara när denne har investerat i flera medlemsstater som tillämpar systemet med källbeskattning, utan även när räntorna har betalats ut av flera olika organ i samma medlemsstat.

Artikel 10

1. I detta stycke erinras, för direktivets ändamål, om skyldigheten att undanröja dubbelbeskattning av uppburna ränteinkomster.
2. I artikeln anges grundprincipen att varje medlemsstat skall vara skyldig att ta hänsyn till den källskatt som tas ut i en annan medlemsstat med tillämpning av detta direktiv, när den fastställer de skatter som tas ut på inkomsten av personer med skattemässig hemvist i det egna landet.

Det grundkriterium som antagits är "ordinarie skatteuttag", vilket innebär att man beviljar ett skatteavdrag som inte överstiger det minsta av följande två belopp:

- Det källskattebelopp som betalningsmottagaren kan bevisa att han faktiskt har blivit debiterad i den medlemsstat där räntorna har betalats ut.
- Den del av inkomstskatten som betalningsmottagaren skall betala i enlighet med den nationella lagstiftningen i den medlemsstat där han har skattemässig hemvist på de räntor för vilka källskatteavdraget har gjorts.

Endast betalningsombudets medlemsstat är skyldig att medge återbetalning av överskjutande källskatt som inte har kunnat utnyttjas av den faktiska betalningsmottagaren i den medlemsstat där han är bosatt.

3. I detta stycke anges de särskilda regler som skall följas, både i den medlemsstat där räntor har betalats ut och i den medlemsstat där betalningsmottagaren har sin hemvist, för att ta hänsyn till källskatter samt andra direkta skatter som redan tagits ut på inkomsterna från fondföretag, och som avser samma ränteinkomster. Dessa särskilda regler syftar till att säkerställa likvärdig behandling av direktinvesteringar av sparmedel och av investeringar som görs via ett fondföretag. Det

ankommer på medlemsstaterna att definiera kriterier som inte är alltför betungande i syfte att göra det möjligt för de faktiska betalningsmottagarna och betalningsombuden som är etablerade på medlemsstaternas territorium att styrka den skatt som faktiskt tagits ut hos fondföretagen på inkomster i form av utbetalda räntor.

- a) Denna punkt gäller räntebetalningar från medlemsstater som valt systemet med uppgiftslämnande.
 - b) Särskilda bestämmelser har föreskrivits för betalningar som görs i de medlemsstater som har valt systemet med källbeskattning. Eftersom de skatter som redan erlagts beaktas av den medlemsstat där betalningsmottagaren är bosatt enligt kriteriet "ordinarie skatteuttag" (se beskrivningen i stycke 2 ovan), skulle debitering av källskatt enligt den normala skattesatsen, utöver den beskattning som tas ut hos fondföretagen, leda till en kraftig ökning av de fall när de erlagda skatterna inte kan dras av i full utsträckning i den medlemsstat där betalningsmottagaren är bosatt.
4. I de bilaterala avtalen för undvikande av dubbelbeskattning beviljas ofta en beskattningsrätt i form av källskatt till den medlemsstat där gäldenären är etablerad, vilken inte nödvändigtvis är den medlemsstat där räntan utbetalas. Även om det, i förbindelserna mellan medlemsstaterna, enligt artikel 8 är möjligt att utesluta att källskatt tas ut på en sådan grund, är det inte möjligt att hävda detsamma i relationerna med tredje land beträffande värdepapper som emitterats på deras territorium. I syfte att undvika fall av dubbelbeskattning anges en mekanism för att ta hänsyn till källskatter som redan debiterats vid beräkningen av den källskatt som skall tas ut enligt detta direktiv. Det åligger de medlemsstater som tillämpar systemet med källbeskattning att – för de räntor som betalas ut inom deras respektive territorier – fastställa vilken styrkande dokumentation som krävs för att betalningsmottagaren skall kunna avräkna redan erlagd källskatt.

Artikel 11

Gemenskapen skall inleda förhandlingar med sina viktigaste handelspartner i tredje land, såväl bilateralt som multilateralt, i syfte att kunna säkerställa en effektiv beskattning av sådana inkomster av sparande som avses i detta direktiv och som betalas ut till personer med skattemässig hemvist i medlemsstaterna av betalningsombud som är etablerade i dessa tredje länder.

Artikel 12

I punkt 1 fastställs tidsplanen för införlivandet av direktivet i medlemsstaternas nationella lagstiftning. Med hänsyn till att det är nödvändigt att ge betalningsombuden tid för att anpassa sina förfaranden beträffande tillämpningen av de ordningar som regleras av direktivet, har det ansetts lämpligt att föreskriva en tidsfrist mellan antagandet och ikraftträdandet av de nationella bestämmelserna. Att de nationella bestämmelser som

antas skall anmälas till kommissionen, innan de träder i kraft, syftar till att säkerställa att direktivet tillämpas korrekt.

I punkterna 2 och 3 bekräftas de former som normalt föreskrivs för medlemsstaternas överlämnande av de bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar för att följa direktivet.

Artikel 13

Kommissionen finner, så som framhölls i Ekofinrådets slutsatser av den 1 december 1997, att samexistensmodellen är ett första steg på väg mot en effektiv beskattning av inkomster från sparande inom hela gemenskapen, och att det bör beslutas om en förnyad granskning av situationen i syfte att avgöra i vilken omfattning nya steg i utvecklingen bör övervägas.

Förslag till
RÅDETS DIREKTIV

i syfte att säkerställa en effektiv minimibeskattnings
av ränteinkomster från sparande i gemenskapen

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 100 i detta,

med beaktande av kommissionens förslag⁷,

med beaktande av Europaparlamentets yttrande⁸,

med beaktande av Ekonomiska och sociala kommitténs yttrande⁹, och

med beaktande av följande:

- 1) Genom rådets direktiv 88/361/EEG av den 24 juni 1988 för genomförandet av artikel 67 i fördraget¹⁰ infördes från och med den 1 juli 1990 en fullständig liberalisering av kapitalrörelserna inom gemenskapen mellan personer bosatta i medlemsstaterna, inklusive direkta investeringar, och sedan den 1 januari 1994 har den fria rörligheten för kapital befästs genom artikel 73b – 73g i fördraget.
- 2) Inkomster i form av räntor från direkta investeringar av sparmedel utgör beskattningsbara inkomster för personer bosatta i samtliga medlemsstater.
- 3) Med stöd av artikel 73d.1 i fördraget har medlemsstaterna rätt att tillämpa sådana bestämmelser i sin skattelagstiftning som skiljer mellan skattebetalare som har olika bostadsort eller som har investerat sitt kapital på olika ort, samt att vidta alla nödvändiga åtgärder för att förhindra överträdelser av lagar och andra författningar, särskilt i fråga om beskattning.
- 4) Bestämmelserna i medlemsstaternas skatteordningar för att bekämpa missbruk och bedrägeri får enligt artikel 73d.3 i fördraget inte utgöra ett medel för godtycklig diskriminering eller en förtäckt begränsning av den fria rörligheten för kapital och betalningar enligt artikel 73b i fördraget.
- 5) Avsaknaden av en samordning av de nationella systemen i varje medlemsstat i fråga om beskattning av sparande, särskilt vad gäller behandlingen av ränteinkomster som uppbärs av personer som inte är bosatta i medlemsstaten i fråga, gör det möjligt för personer, som är bosatta i medlemsstaterna, att undgå varje form av beskattning av räntor som uppburits i en annan medlemsstat än den där de är bosatta.

⁷ EGT C

⁸ EGT C

⁹ EGT C

¹⁰ EGT L 178, 8.7.1988, s. 5.

- 6) Denna möjlighet till skatteflykt medför, genom kapitalrörelserna mellan medlemsstaterna, snedvridande ekonomiska effekter som inte är förenliga med den inre marknaden.
- 7) Vid Eko-Finrådets möte den 1 december 1997 om skattepolitiken¹¹, godkände rådet inom ramen för dess slutsatser om beskattning av sparande målet att säkerställa en effektiv minimibeskattning av inkomster från sparande i gemenskapen och att undvika oönskad snedvridning av konkurrensen godkändes. I detta syfte enades rådet om en rad punkter som utgör grunden för detta förslag.
- 8) Överensstämmelse med subsidiaritets- och proportionalitetsprinciperna såsom de kommer till uttryck i artikel 3b i fördraget kan målet för den planerade åtgärden, nämligen en effektiv befattning av inkomster från sparande inom hela gemenskapen inte i tillräcklig utsträckning uppnås av medlemsstaterna. Detta mål kan därför med hänsyn till den föreslagna åtgärdens räckvidd och verkningar bättre uppnås på gemenskapsnivå. Detta direktiv utgör ett första steg mot att förverkliga ett sådant mål, och det är därför begränsat till vad som är strikt nödvändigt och går inte utöver vad som krävs för att uppnå detta mål, i det avseendet att det endast gäller räntor som betalats ut av ett betalningsombud, som är etablerat i en medlemsstat, till fysiska personer, som är bosatta i en annan medlemsstat.
- 9) På motsvarande sätt bör tillämpningsområdet för detta direktiv begränsas till att omfatta ränteinkomster från kapitalplaceringar, och problemen i samband med beskattning av pensioner och inkomster från försäkringar kommer därför att bli föremål för en separat undersökning för att, vid behov, omfattas av särskilda lagstiftningsinitiativ.
- 10) Det eftersträlvade målet kan uppnås med hjälp av samexistensmodellen, som ger medlemsstaterna möjlighet att välja att antingen tillämpa källskatt på räntor som betalas på deras territorium till personer som inte är bosatta i medlemsstaten i fråga (systemet med källbeskattning) eller att tillåta den medlemsstat i vilken den faktiske betalningsmottagaren av ränteinkomsterna har sin skattemässiga hemvist att verkställa beskattningen med stöd av nödvändiga uppgifter som överlämnas av den medlemsstat där betalningsombudet är etablerat (systemet med uppgiftslämnande).
- 11) Av hänsyn till rättssäkerheten och möjligheterna till insyn bör medlemsstaterna tillämpa ett och samma system för alla räntebetalningar på deras territorium till personer som inte har skattemässig hemvist i medlemsstaten i fråga.
- 12) Det är viktigt att medlemsstaterna, när de väljer det ena eller andra systemet som följer av detta direktiv, vidtar de åtgärder som behövs för att betalningsombud som är etablerade på deras territorium skall ha möjlighet att utföra de uppgifter som krävs enligt detta direktiv.
- 13) Det är viktigt att precisera att det, när räntan inte betalas direkt till den faktiske betalningsmottagaren av gäldenären för det räntebärande kapitalet, är den ekonomiska aktör som ansvarar för den omedelbara betalningen av räntorna till

¹¹ EGT C 2, 6.1.1998, s. 1.

förmån för den faktiska betalningsmottagaren som skall betraktas som betalningsombud i den medlemsstat som det åligger att utföra de uppgifter som anges nedan.

- 14) Rådets direktiv 77/799/EEG av den 19 december 1977 om ömsesidigt bistånd av medlemsstaternas behöriga skattemyndigheter på området direkt och indirekt beskattning, senast ändrat genom Anslutningsakten för Finland, Sverige och Österrike¹² möjliggör i viss utsträckning för medlemsstaterna att försäkra sig om att beskattningen fastställs på ett korrekt sätt med hjälp av ett system för utväxling av upplysningar.
- 15) Ett automatiskt tillhandahållande av lämplig information mellan medlemsstater om de räntor som avses i detta direktiv är ett absolut villkor för att införa ett system med uppgiftslämnande. Det är viktigt att föreskriva att de medlemsstater som tillämpar detta system inte längre har möjlighet att åberopa den möjlighet till begränsning av informationsutbytet som nämns i artikel 8 i direktiv 77/799/EEG.
- 16) Det är viktigt att tillse att de medlemsstater som valt att tillämpa systemet med källbeskattning tillämpar denna källskatt med en effektiv minimiskattesats, samt att säkerställa att denna skatt endast tas ut en gång inom gemenskapen.
- 17) När räntorna betalas av ett betalningsombud som är etablerat i en medlemsstat som har valt systemet med källbeskattning, bör det vara möjligt för en faktisk betalningsmottagare av sådana räntor, som har skattemässig hemvist i en annan medlemsstat, att uppvisa ett intyg för betalningsombudet för att denne inte skall göra avdrag för källskatt.
- 18) För detta ändamål är det viktigt att ange att de behöriga myndigheterna i medlemsstaterna bör utfärda sådana intyg inom en rimlig tidsfrist.
- 19) Målet att möjliggöra en effektiv beskattning av räntor som betalas mellan två eller flera medlemsstater medför en motsvarande skyldighet för medlemsstaterna att säkerställa att all dubbelbeskattning av sådana ränteinkomster undanröjs.
- 20) I de fall källskatt har tagits ut på ränteinkomsterna, bör den medlemsstat där den faktiske betalningsmottagaren har sin skattemässiga hemvist ta hänsyn till detta källskatteavdrag upp till nivån för den skatt som tas ut på sådana ränteinkomster på den medlemsstatens territorium, och överskjutande belopp bör i förekommande fall kunna återbetalas av den medlemsstat där betalningsombudet är etablerat.
- 21) Samma princip bör tillämpas i fråga om räntor från vissa fondföretag, och det bör meddelas bestämmelser om lämpliga metoder för att säkerställa att all dubbelbeskattning av räntorna i fråga undanröjs.
- 22) I sina slutsatser av den 1 december 1997 om beskattning av sparmedel underströk rådet nödvändigheten av att bevara de europeiska finansmarknadernas konkurrenskraft samt påpekade att grundprinciperna för ett direktiv i ämnet borde få så bred anslutning som möjligt. Därför borde gemenskapen inleda förhandlingar med sina viktigaste handelspartner i tredje land, såväl bilateralt som

¹² EGT L 336, 27.12.1977, s. 15.

multilateralt, för att kunna säkerställa en effektiv beskattning av sådana inkomster av sparande som avses i detta direktiv och som betalas ut till personer med skattemässig hemvist i medlemsstaterna av betalningsombud som är etablerade i dessa tredje länder.

- 23) Det är lämpligt att föreskriva att rådet skall göra en förnyad granskning av situationen, på grundval av en rapport från kommissionen, tre år efter den sista dagen för genomförandet av direktivet, i syfte att fastställa i vilken omfattning det är möjligt att göra nya framsteg när det gäller att genomföra en bättre effektiv beskattning av inkomster från sparande.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Mål

1. Medlemsstaterna skall vidta nödvändiga åtgärder för att möjliggöra en effektiv minimibeskattning av räntor som betalas ut till fysiska personer med skattemässig hemvist i en annan medlemsstat än den där utbetalningen görs av ett betalningsombud.
2. Medlemsstaterna skall vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att betalningsombud, som är etablerade inom deras territorier och som ansvarar för utbetalning av räntor, utför de uppgifter som krävs för att genomföra detta direktiv, oavsett etableringsort för det rättssubjekt som är gäldenär för det räntebärande kapitalet.

Artikel 2

Samexistensmodellen

1. Medlemsstaterna skall antingen välja en ordning enligt vilken lämpliga upplysningar tillhandahålls den medlemsstat där den faktiska betalningsmottagaren av räntorna har sin skattemässiga hemvist (härefter kallat "systemet med uppgiftslämnande"), eller en ordning enligt vilken en källskatt tas ut (härefter kallat "systemet med källbeskattning") enligt artiklarna 7 och 8.
2. Varje medlemsstat skall tillämpa ett och samma system på alla ränteutbetalningar som görs av ett betalningsombud som är etablerat inom dess territorium till fysiska personer med skattemässig hemvist i andra medlemsstater.

Artikel 3 Allmänna definitioner

I detta direktiv används följande beteckningar med de betydelser som här anges:

- a) *faktisk betalningsmottagare*: varje fysisk person som mottar en räntebetalning för sin egen räkning.
- b) *betalningsombud*: varje ekonomisk aktör som är ansvarig för betalning av ränta direkt till förmån för den faktiske betalningsmottagaren, oavsett om det är gäldenären med avseende på det räntebärande beloppet eller den aktör som av gäldenären eller den faktiske betalningsmottagaren fått i uppdrag att betala räntorna, under förutsättning att den ekonomiska aktören är etablerad inom gemenskapen utanför den medlemsstat där den faktiske betalningsmottagaren har sin skattemässiga hemvist.
- c) Om minst två medlemsstater har svårigheter att fastställa *skattemässig hemvist* för en faktisk betalningsmottagare skall följande kriterier tillämpas:
 - i) Den faktiske betalningsmottagaren skall anses vara bosatt i den medlemsstat där han har en stadigvarande bostad. Om han har en stadigvarande bostad i flera medlemsstater, anses han vara bosatt i den medlemsstat till vilken hans personliga och ekonomiska anknytning är starkast (väsentligt intressecentrum).
 - ii) Om det inte går att bestämma den medlemsstat där betalningsmottagaren har sitt väsentliga intressecentrum, eller om han inte har en stadigvarande bostad i någon av medlemsstaterna, anses han vara bosatt i den medlemsstat där han vistas regelbundet.
 - iii) Om den faktiske betalningsmottagaren vistas regelbundet i flera medlemsstater eller om han inte vistas regelbundet i någon medlemsstat, anses han vara bosatt i den medlemsstat där han är medborgare.
 - iv) Om minst två medlemsstater har svårigheter att fastställa skattemässig hemvist för en faktisk betalningsmottagare på grundval av de kriterier som anges i i, ii och iii skall de berörda medlemsstaterna inom en rimlig tidsfrist komma överens om en enda ort som bosättningsort.
- d) *behörig myndighet*: en av de myndigheter i en medlemsstat som anges i artikel 1.5 i direktiv 77/799/EEG.

Artikel 4 Bestämmande av faktiska betalningsmottagare

Medlemsstaterna skall för att genomföra bestämmelserna i artikel 1 anta och säkerställa tillämpningen på sitt territorium av bestämmelser som gör det möjligt för betalningsombudet att bestämma vilka som är faktiska betalningsmottagare och deras skattemässiga hemvist.

Artikel 5

Definition av begreppet ränta

I detta direktiv avses med *ränta*:

- a) intäkter från alla typer av fordringar, oberoende av om dessa är förenade med inteckning eller en klausul om andel i gäldenärens vinst, och särskilt inkomster från statspapper och obligationer, inklusive tillhörande bonus och vinstandelar. Straffavgifter för försenade betalningar betraktas inte som ränta.
- b) ökning av fordringarnas värde för vilka den kontraktsevenliga inkomsten helt eller delvis utgörs av denna värdeökning, oberoende av vilken karaktär denna ökning har. Den ränta som skall beaktas utgörs i detta fall av skillnaden mellan det kapital som betalas tillbaka av betalningsombudet i samband med återbetalningen av fordringen och emissionspriset för motsvarande värdepapper.
- c) intäkter som delas ut av företag för kollektiva investeringar i överlåtbara värdepapper enligt rådets direktiv 85/611/EEG¹³, som direkt eller indirekt investerar mer än 50 % av sina tillgångar i fordringar eller motsvarande värdepapper.
- d) skillnaden mellan det pris som erhålls vid inlösen av fondandelar i de organ som avses i c och emissionspriset för samma andelar, eller, om andelarna förvärvats efter emissionsdagen, det inköpspris den faktiska betalningsmottagarens har erlagt.

Artikel 6

Territoriellt tillämpningsområde

Detta direktiv gäller räntor som betalats ut av ett betalningsombud som är etablerat inom det territorium där fördraget är tillämpligt i enlighet med artikel 227 i detta.

Artikel 7

Systemet med uppgiftslämnande

1. Betalningsombudets medlemsstat skall, om den har valt att tillämpa systemet med uppgiftslämnande, till den medlemsstat i vilken den faktiske betalningsmottagaren av ränteinkomsten har sin skattemässiga hemvist överlämna de uppgifter som anges i punkt 2, som är nödvändiga för att korrekt beräkna den skatt på inkomsten som denne är skyldig att betala till den andra medlemsstaten.
2. De upplysningar som de behöriga myndigheterna i den första medlemsstaten förmedlar till de behöriga myndigheterna i den andra medlemsstaten skall åtminstone innehålla uppgifter om beloppet av den ränta som betalats ut, dagen för betalningen, den faktiske betalningsmottagaren och den bosättningsort som denne uppgivit.

¹³ EGT L 375, 31.12.1985, s. 3.

3. Förmedlingen av dessa upplysningar skall vara automatisk och ske minst en gång om året inom en tid av sex månader efter föregående kalenderårs utgång för de räntebetalningar som gjorts under det kalenderåret.
4. Artikel 8 i direktiv 77/799/EEG skall inte tillämpas på de upplysningar som skall lämnas enligt detta direktiv.

Artikel 8

Systemet med källskatteavdrag

1. Betalningsombudets medlemsstat, skall om den har valt systemet med källbeskattning, tillämpa en källskattesats på lägst 20 % på räntor som betalningsombudet betalat ut till den faktiske betalningsmottagaren. Ingen annan källskatt får tas ut inom gemenskapen på räntor som betalats ut till faktiska betalningsmottagarna.
2. Källskatten skall emellertid inte tas ut om den faktiske betalningsmottagaren, i enlighet med bestämmelserna i artikel 9, till betalningsombudet överlämnar ett intyg, som är utfärdat i hans namn av den behöriga myndigheten i den medlemsstat där han har sin skattemässiga hemvist, i vilket det intygas att den faktiske betalningsmottagaren har informerat denna myndighet om de ränteinkomster han kommer att erhålla. Om det utbetalade räntebeloppet överskrider det belopp som anges i intyget, skall källskatt tas ut på skillnaden mellan de båda beloppen.
3. Detta direktiv skall inte hindra de medlemsstater, som har valt att tillämpa systemet med källbeskattning, från att förmedla de upplysningar som föreskrivs inom ramen för deras nationella bestämmelser eller bilaterala avtal som ingåtts med andra medlemsstater.

Artikel 9

Utfärdande av intyg

De behöriga myndigheterna i varje medlemsstat skall vara skyldiga att utfärda ett intyg på grundval av uppgifter som lämnats av faktiska betalningsmottagare med skattemässig hemvist i deras medlemsstat om räntor, som ett betalningsombud är skyldigt att betala ut till dem. Detta intyg skall ange vem som är faktisk betalningsmottagare och betalningsombud, beloppet av de uppburna räntorna och dagen för betalningen. Utfärdandet av detta intyg till den faktiska betalningsmottagare som begär det skall ske inom en tidsfrist av två månader från och med denna begäran.

Artikel 10

Undanröjande av dubbelbeskattning

1. Medlemsstaterna skall vidta nödvändiga åtgärder för att undanröja all dubbelbeskattning av räntor som omfattas av detta direktiv.
2. Om de räntor som erhållits av en faktisk betalningsmottagare har belastats med källskatt i betalningsombudets medlemsstat, skall den medlemsstat i vilken den faktiske betalningsmottagaren har sin skattemässiga hemvist bevilja betalningsmottagaren ett skatteavdrag motsvarande källskattebeloppet upp till den skatt som tas ut på en sådan ränteinkomst i den medlemsstaten. Om den källskatt som faktiskt tagits ut i betalningsombudets medlemsstat överskrider det skatteavdrag som beviljats den faktiske betalningsmottagaren av den medlemsstat där denne har sin skattemässiga hemvist, skall betalningsombudets medlemsstat betala tillbaka mellanskillnaden direkt till den faktiske betalningsmottagaren.
3. I fråga om räntebetalningar enligt artikel 5 c och 5 d skall följande gälla:
 - a) Om betalningsombudets medlemsstat har valt att tillämpa systemet med uppgiftslämnande, skall den medlemsstat där den faktiske betalningsmottagaren har skattemässig hemvist, inom ramen för den skatt som tas ut på sådana räntor på dess territorium, bevilja denne ett skatteavdrag, som är lika med den skatt som faktiskt tagits ut av fondföretag på de ränteintäkter som betalats ut till denne faktiska betalningsmottagare.
 - b) Om betalningsombudets medlemsstat har valt att tillämpa systemet med källbeskattning, skall betalningsombudet minska källskatteavdraget enligt artikel 8 i förhållande till den skatt som fondföretaget faktiskt tagit ut på de ränteintäkter som betalats ut till denne faktiske betalningsmottagare. I detta fall skall den medlemsstat där den faktiske betalningsmottagaren har skattemässig hemvist bevilja denne ett skatteavdrag som täcker hela den skatt som faktiskt belastat räntorna upp till den skatt som tas ut på sådana ränteinkomster inom denna medlemsstats territorium.
4. Om källskatt har tagits ut i ett tredje land, utan möjlighet till återbetalning, på räntor som betalats via ett betalningsombud, som är etablerat i en medlemsstat, till en faktisk betalningsmottagare med skattemässig hemvist i en annan medlemsstat, skall betalningsombudets medlemsstat, om den har valt att tillämpa systemet med källbeskattning, minska källskattebeloppet på dessa räntor med beloppet för den redan erlagda källskatten.

Artikel 11

Förhandlingar med tredje land

Gemenskapen skall inleda förhandlingar med sina viktigaste handelspartner i tredje land, såväl bilateralt som multilateralt, för att kunna säkerställa en effektiv beskattning av sådana inkomster av sparande som avses i detta direktiv och som betalas ut till personer med skattemässig hemvist i medlemsstaterna av betalningsombud som är etablerade i dessa tredje länder.

Artikel 12 Genomförande

1. Medlemsstaterna skall anta och offentliggöra de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv senast den 31 december 1999. De skall genast underrätta kommissionen om detta.

De skall tillämpa dessa bestämmelser från och med den 1 januari 2001.

När en medlemsstat antar de bestämmelser som avses i första stycket, skall de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen skall göras skall varje medlemsstat själv utfärda.

2. Medlemsstaterna skall till kommissionen överlämna texterna till de centrala bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv. Medlemsstaterna skall också överlämna en jämförelsetabell där varje gällande eller kommande nationell bestämmelse kan jämföras med var och en av artiklarna i detta direktiv. Medlemsstaterna skall dessutom överlämna uppgifter om sina behöriga myndigheter.

Artikel 13 Översyn

Kommissionen skall före den 1 januari 2004 till rådet överlämna en rapport om hur direktivet har fungerat. På grundval av denna rapport skall kommissionen föreslå rådet de ändringar av detta direktiv som behövs för att säkerställa en effektivare beskattning av inkomster från sparande och eliminera eventuella oönskade snedvridningar av konkurrensen.

Artikel 14 Ikraftträdande

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Artikel 15
Adressater

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Bryssel den

På rådets vägnar

Ordförande

BILAGA

BESLUT FATTAT AV FÖRETRÄDARNA FÖR MEDLEMSSTATERNAS REGERINGAR, FÖRSAMLADE I RÅDET

den

inom området beskattning av sparmedel

FÖRETRÄDARNA FÖR MEDLEMSSTATERNAS REGERINGAR, FÖRSAMLADE I RÅDET

BEKRÄFTAR att det för att ta hänsyn till nödvändigheten av att bevara finansmarknadernas konkurrenskraft i ett globalt sammanhang är lämpligt att de punkter som överenskoms i det dokument om beskattning av sparmedel som ingår i Ekofinrådets slutsatser av den 1 december 1997 får så bred anslutning som möjligt,

FINNER att det förslag till direktiv som framlades den 20 maj 1998 av kommissionen i syfte att säkerställa en effektiv minimibeskattning av ränteinkomster från sparande i gemenskapen bygger på dessa punkter,

BEKRÄFTAR överenskommelsen vid Ekofinrådet den 1 december 1997 om att medlemsstaterna, parallellt med diskussionen om direktivet, bör åta sig att främja införandet av åtgärder som är likvärdiga med dem i detta direktiv i tredje land och i medlemsstaters beroende eller associerade territorier eller sådana territorier där de har särskilt ansvar eller skattemässiga befogenheter i de fall då dessa territorier inte omfattas av direktivet, och

ANTAR FÖLJANDE BESLUT:

Artikel 1

Medlemsstaterna skall med iakttagande av sina respektive behörighetsområden och den behörighet som tillkommer gemenskapen, parallellt med diskussionen om det direktiv som framlades den 20 maj 1998 av kommissionen i syfte att säkerställa en effektiv minimibeskattning av ränteinkomster från sparande i gemenskapen, åta sig att främja införandet av likvärdiga åtgärder i tredje land beträffande ränteutbetalningar till personer som är bosatta inom gemenskapen.

Artikel 2

De medlemsstater som har beroende eller associerade territorier eller som har särskilt ansvar eller skattemässiga befogenheter i fråga om andra territorier skall, i tillämpliga fall inom ramen för sina konstitutionella bestämmelser, åta sig att säkerställa tillämpningen i dessa territorier av bestämmelser om ränteutbetalningar till bosatta inom gemenskapen som är likvärdiga med bestämmelserna i direktivet, då det antagits.

FINANSIERINGSÖVERSIKT

Detta förslag till rådets direktiv har inga konsekvenser för gemenskapens budget.

KONSEKVENSBEDÖMNING

Förslagens effekter på företagen
och särskilt på de små och medelstora företagen

Förslagens titel: Förslag till rådets direktiv i syfte att säkerställa en effektiv minimibeskattning av ränteinkomster från sparande i gemenskapen.

Referensnummer på utvärderingen av effekterna på företagen: 98006.

Förslaget:

1. *Varför är med hänsyn till subsidiaritetsprincipen gemenskapslagstiftning nödvändig inom detta område och vilka är de huvudsakliga målen för denna?*

Syftet med detta förslag till direktiv är att möjliggöra en effektiv minimibeskattning av räntor som betalas ut i en medlemsstat till fysiska personer som är bosatta i en annan medlemsstat.

I brist på samordning mellan de nationella systemen är det idag möjligt för fysiska personer som är bosatta i medlemsstaterna att undvika alla former av beskattning på räntor som uppbärs i en annan medlemsstat än den där de är bosatta. Detta skapar störningar i den inre marknadens funktion och orsakar skattebortfall för medlemsstaterna.

Det europeiska finansområdet, som har möjliggjorts genom avregleringen av kapitalrörelserna, kan inte helt ge de positiva resultat som följer av en ökad konkurrens mellan tjänsteleverantörerna, om spararnas beslut fattas på grundval av möjligheten att undkomma beskattning snarare än på grundval av en jämförelse mellan olika placeringsalternativs inneboende kvaliteter.

Effekterna på företagen

2. *Vilka kommer att påverkas av förslaget?*
 - *Vilka företagssektorer?*
 - *Företag av vilken omfattning (andel små och medelstora företag)?*
 - *Är dessa företag etablerade inom särskilda geografiska områden inom gemenskapen?*

Genomförandet av detta direktiv väntas inte innebära någon ökning av beskattningen av företagens intäkter i någon sektor. För att undvika hinder för gränsöverskridande verksamhet, vilka skulle vara oförenliga med den inre marknaden, har ränteutbetalningar mellan banker och mer allmänt mellan skattesubjekt som inte är enskilda personer undantagits från direktivets tillämpningsområde. När det gäller enskilda företag ingår de gränsöverskridande räntor som dessa erhåller i direktivets tillämpningsområde, men en korrigeringsmekanism gör det möjligt att undvika källskatt på ränteintäkter som anmälts till skattemyndigheten i företagens hemländer, vilket skyddar dem från dubbelbeskattning.

Verkningarna av förslaget är därför koncentrerade till kostnaderna för den extra administrativa uppgift som begärs av de ränteutbetalande ombuden, som i allmänhet är finansiella institut.

Genomförandet av åtgärderna har nämligen delegerats till de ombud som betalar ut räntorna och som är etablerade inom territoriet för någon av gemenskapens medlemsstater utan undantag. Som sådana ombud betraktas i princip alla personer som inte handlar för egen räkning i egenskap av fysiska personer och som gör ränteutbetalningar för egen eller tredje persons skuld. I praktiken är de ränteutbetalande ombuden ytterst sällan några små eller medelstora företag.

I detta direktiv avses vidare med betalningsombud endast företag eller andra som yrkesmässigt betalar ut ränta till enskilda personer: de flesta som emitterar värdepapper eller andra marknadsaktörer kommer därför inte att utsättas för någon ytterligare administrativ belastning.

3. Vilka åtgärder bör företagen vidta för att följa förslaget?

De flesta som kommer att betraktas som betalningsombud är normalt redan skyldiga att identifiera sina betalningsmottagare och ansvarar för att ta ut skatt eller deklarerat utdelade intäkter till sina egna nationella skattemyndigheter. De ytterligare skyldigheter som dessa får till följd av de åtgärder som genomförs genom detta direktiv kommer utan tvivel att medföra krav på en anpassning av administrativa förfaranden och datarutiner. Åtgärderna har dock utformats på ett sådant sätt att kostnaden för denna anpassning och för den ytterligare administrativa bördan i princip blir ganska begränsad. Medlemsstaterna bör beakta denna nödvändighet när de genomför direktivet i sin nationella lagstiftning.

4. Vilka ekonomiska effekter kan förslaget få

- på sysselsättningen,*
- på investeringar och bildandet av nya företag,*
- på företagens konkurrenskraft?*

Genom att beakta alla räntor som betalas ut i gemenskapen utan hänsyn till gäldenärens etableringsort skall de företag som är etablerade i gemenskapen inte missgynnas jämfört med sina konkurrenter i tredje land då de lånar upp kapital. Därigenom begränsas även riskerna för att europeiska företag omlokaliserar emissionsverksamhet till tredje land enbart för att undgå beskattning.

Direktivets tillämpningsområde är begränsat till räntor som betalas ut till fysiska personer som är bosatta i en annan medlemsstat än den där ränteutbetalningen sker. Företagens återfinansieringskostnader skall därmed inte mer än marginellt påverkas av effekterna av källbeskattningen av räntorna.

När det gäller utdelning är medlemsstaternas lagstiftning redan anpassad för att uppnå målet att säkerställa en effektiv minimibeskattning oberoende av var skatteuppbörden sker. Att också möjliggöra en effektiv minimibeskattning av gränsöverskridande ränteutbetalningar kan därmed inte annat än leda till en minskad snedvridning av konkurrensen mellan olika instrument, i form av riskkapital eller lån, för företagens

återfinansiering. Företagens återfinansiering i form av riskkapital jämföras dessutom med offentliga sektorns återfinansiering genom upplåning.

Förutom att leda till ett direkt skattebortfall innebär fenomenet med obeskattade gränsöverskridande ränteutbetalningar dessutom att vissa medlemsstater, för att undvika risken för en omfattande kapitalflykt, måste minska skattesatsen för inhemska ränteintäkter till en nivå under den som de annars skulle ha valt.

Att möjliggöra en effektiv minimibeskattnings av gränsöverskridande placeringar av spar-kapital kan också bidra till medlemsstaternas insatser för att balansera skattebördan mellan de olika produktionsfaktorerna och därigenom minska de obligatoriska skatterna på inkomster av arbete. Detta kan bara leda till minskade rörelsekostnader för företagen och kan därmed få positiva effekter på sysselsättningen och minska arbetslösheten.

5. *Innehåller förslaget åtgärder som är avsedda att ta hänsyn till de små och medelstora företagens situation (minskade eller annorlunda krav osv.)?*

Förslagets effekter på företagen gäller i huvudsak betalningsombuden, som ytterst sällan är några små eller medelstora företag.

Samråd

6. *Organisationer med vilka samråd skett om förslaget och redovisning av deras inställning i huvuddrag*

De grundläggande principerna för förslaget godkändes vid Ekofinrådets sammanträde den 1 december 1997 och offentliggjordes i EGT C 2 av den 6 januari 1998. Ingen organisation lämnade någon reaktion på offentliggörandet. I maj 1997 offentliggjorde dock *Confédération Fiscale Européenne* (CFE) en undersökning av de viktigaste skillnaderna mellan beskattningssystemen för räntor och avkastning och drog slutsatsen att undanröjandet av dessa skillnader är av avgörande betydelse för att skapa en enhetlig europeisk kapitalmarknad. *Fédération Hypothécaire Européenne* uppgav som svar på kommissionens rapport "Beskattningen inom Europeiska unionen"¹⁴ att man fruktade att en harmonisering av beskattningen av kapital på europeisk nivå skulle kunna innebära problem och leda till en kapitalflykt till platser utanför gemenskapen där en gynnsammare beskattning tillämpas på medlen. I maj 1997 uttryckte *Fédération Bancaire de l'Union Européenne* som svar på samma rapport sina farhågor för att tillgodohavanden och investeringar skulle komma att omlokaliseras till platser utanför Europeiska unionen som en följd av införandet av en gemensam minimikällbeskattning. *Groupeement Européen des Caisses d'Épargne* erkände i juni 1997 nödvändigheten av en harmonisering av beskattningen av inkomster av sparande och förklarade sig stödja en mjuk övergång till en slutlig källbeskattning med en måttlig skattesats.

¹⁴ KOM(96) 546 slutlig, 22.10.1996.

ISSN 1024-4506

KOM(98) 295 slutlig

DOKUMENT

SV

10 09 08

Katalognummer : CB-CO-98-354-SV-C

ISBN 92-78-36856-3

Byrån för Europeiska gemenskapernas officiella publikationer

L-2985 Luxemburg